

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 31

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 18/06/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người. Hôm qua giảng đến “thiện có chân thật, giả dối” mà trong Liễu Phàm Tứ Huấn nói, chúng tôi đã giới thiệu qua. Điều thứ hai là “thiện có ngay thẳng, tà vạy”, “ngay thẳng” là ngay thẳng chính trực, “tà vạy” là quanh co, không chính trực. Thế nào gọi là ngay thẳng? Thật ra mà nói, một người giác ngộ, người sáng tỏ, tiêu chuẩn thiện ác của họ sẽ không giống với người thế gian chúng ta. Hơn nữa, nói thật ra tiêu chuẩn thiện ác khác biệt rất nhiều, từ trong Phật pháp mà nói thì Tứ giáo cũng có sự khác biệt không giống nhau. Trong 51 giai vị của Bồ-tát Đại thừa, hay nói cách khác, cũng có 51 loại tiêu chuẩn khác nhau. Những điều mà thánh nhân thế xuất thế gian nói cho chúng ta đa phần là nói về nguyên lý, nguyên tắc, hàm ý trong những lời nói này rất sâu, rất rộng, phải thể hội thật tỉ mỉ, phải thực tiễn ngay trong đời sống, từ trong thực tiễn bạn sẽ có sự quan sát sâu hơn. Sau đó mới biết được trong kinh điển của cổ thánh tiên hiền, từng câu từng chữ chứa vô lượng nghĩa, mới thể hội được tất cả pháp mà Phật nói là bác đại tinh thâm. Nói đến ngay thẳng và tà vạy, trong đây đã nói mấy nguyên tắc vô cùng quan trọng. Tâm của bạn chánh thì hạnh của bạn chánh; tâm bất chánh thì đáng vẻ tạo ra đó làm như thế nào cũng bất chánh, cũng là tà vạy, cho nên căn nguyên là ở tâm địa. Tiên sinh Liễu Phàm đã đưa ra ba nguyên tắc, thứ nhất “thuần là tâm cứu đời”, chúng ta có hay không? Tuyệt đối không có ý niệm tự tư tự lợi, mỗi niệm vì chúng sanh, đặc biệt là vì chúng sanh khổ nạn.

Hiện nay tai nạn ở thế gian mỗi ngày một nhiều hơn, mỗi ngày một nghiêm trọng hơn. Tai nạn do đâu mà hình thành? Dĩ nhiên là do cộng nghiệp chiêu cảm. Cộng nghiệp lại do đâu mà hình thành? Cổ thánh tiên hiền của Trung Quốc chúng ta gọi là “thất giáo”, nghĩa là mất đi giáo dục, không có người dạy họ. Không có người dạy họ thì đương nhiên họ sẽ thuận theo phiền não, thuận theo tư dục, vậy thì liền tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp; mỗi niệm đều là tự tư tự lợi, trước giờ chưa từng nghĩ đến người khác, nghiệp này tạo rất nặng. Ngày hôm qua tôi thấy ở trên báo, tôi rất ít xem báo, thỉnh thoảng xem cái tiêu đề, tại Đài Loan năm nay

có 400 ngàn ca phá thai, năm ngoái là 320 ngàn ca, tăng thêm 80 ngàn, điều này thật khủng khiếp. Phá thai, ở trong Phật pháp, Phật nói là nhất định đọa địa ngục, đó là tội giết người. Bạn biết một năm giết 400 ngàn người, năm vừa rồi 320 ngàn người, những oan hồn, oan gia trái chủ này nhiễu loạn ở trong xã hội thì xã hội làm sao có thể thái bình? Làm sao có thể an định? Quý thần đang làm loạn, quá đáng sợ.

Đây đích thực là chúng ta chưa có tận hết trách nhiệm giáo dục. Vào thời xưa, trong nhà có cha mẹ dạy bảo, ở trường có thầy hướng dẫn. Giáo dục của thời xưa không giống như giáo dục hiện nay, giáo dục hiện nay là truyền thụ năng lực kỹ thuật, là truyền thụ những thứ này, là kỹ thuật công nghệ. Giáo dục của thời xưa là dạy bạn làm người như thế nào, dạy bạn xử thế như thế nào, dạy bạn làm sao trải qua đời sống hạnh phúc mỹ mãn. Không những đời này hưởng phước mà đời sau vẫn hưởng phước, đời đời kiếp kiếp không mất phước báo, đây là giáo dục của cổ nhân. Chúng ta xem thử giáo dục hiện nay đang dạy cái gì vậy? Chỉ mưu tính một chút lợi nhỏ trước mắt, đừng nói đến đời sau, ngay cả lợi ích năm tới còn không biết, đều chưa từng lo nghĩ đến. Đời người sống như vậy, quý vị nghĩ thử có ý nghĩa gì hay không? Mỗi ngày tạo tội nghiệp cực nặng thì tiền đồ trong tương lai là ở ba đường ác. Tình trạng của đường ác, quý vị đọc kinh điển rất nhiều, trong kinh điển chắc chắn không có nói lời gạt người. Trong kinh Kim Cang nói rất hay: “Nhu Lai là người nói lời chân thật, nói đúng sự thật, sự thật như thế nào thì nói như thế đó, không nói lời lừa gạt, không nói lời khác nhau.” Từng câu đều là chân thật, chúng ta có thấy ra được sự đáng sợ của địa ngục, sự khủng khiếp của đường ác hay không? Một chút lợi ích trước mắt này có đáng là gì? Trước mắt thiệt thòi một chút thì có thấm vào đâu? Phải suy nghĩ nhiều về tiền đồ. Cho nên, thánh nhân dạy chúng ta “tích đức lũy công”. “Tích đức” chính là giữ tâm tốt, “lũy công” chính là nói lời tốt, làm việc tốt, tốt chính là thiện. Mỗi niệm phải giữ tâm lợi ích xã hội, lợi ích chúng sanh, lợi ích người khác. Nếu như có một niệm vì bản thân thì bất thiện rồi, đây gọi là “ngay thẳng, tà vạy”, đó chính là tà vạy, không phải ngay thẳng. Phải giữ cái tâm này, phải làm những sự việc này.

Thứ hai, mỗi niệm phải có tâm chân thật yêu thương người khác, giống như mẹ hiền yêu thương con cái của mình. Đặc biệt là khi con trẻ mới hai, ba tuổi, cha mẹ yêu thương, cha mẹ chăm sóc, chúng ta có thể đem tâm yêu thương này mở rộng đến hết thấy chúng sanh. Thật ra mà nói, hiện nay bậc làm cha mẹ, tâm yêu thương con cái không bằng trước đây. Bởi vì hiện nay cha mẹ phần lớn

bản thân đều có nghề nghiệp, đều có việc làm, thường hay đem con cái giao cho người giúp việc trong nhà chăm sóc. Quý vị nghĩ thử xem, vậy có tâm yêu thương hay không? Không thể nói có tâm yêu thương! Tương lai con cái lớn lên có tình thân hay không? Tình thân sẽ bị tổn giảm rất nhiều. Trong Văn Sao, đại sư Ấn Quang cực lực chủ trương rằng sự nghiệp vĩ đại nhất của phụ nữ, cống hiến lớn nhất của họ đối với tất cả chúng sanh, đối với quốc gia xã hội, đối với dân tộc chính là chăm sóc con cái, toàn tâm toàn lực chăm sóc, bồi dưỡng chúng, con cái của bạn có tài đức, con cái của bạn có hiểu biết, đó chính là rường cột của quốc gia xã hội. Làm thế nào để bồi dưỡng? Do mẹ bồi dưỡng giáo dục. Ấn Tổ nói, hiện nay sự nghiệp vĩ đại nhất của phụ nữ, họ không làm, họ vứt bỏ rồi, họ đi tìm một công việc nhỏ ở trong xã hội, đây gọi là điên đảo. Cho nên tiêu chuẩn đúng sai của bậc thánh hiền quả thật không giống như người thế gian chúng ta, họ nhìn rất xa, nhìn rất sâu.

Tình mẹ, tình thân được bồi dưỡng từ nhỏ. Trong quá trình cả đời của một người thì giai đoạn sâu sắc nhất chính là cảm hóa nhi đồng, muôn vàn đừng cho rằng trẻ nhỏ không biết gì, vậy thì bạn sai rồi, cách nghĩ, cách nhìn này của bạn là hoàn toàn sai lầm! Tuy chúng còn nhỏ, một, hai tuổi, thậm chí còn chưa biết nói, chúng thấy trong mắt, nghe trong tai, đó gọi là “từ nhỏ thành như thiên tánh”. Hiện nay trong xã hội vợ chồng ly hôn quá nhiều, không có con cái thì thôi, nếu có con cái thì điều này đối với con cái là tổn thương lớn nhất, tạo thành ấn tượng xấu nhất. Họ không biết sự đáng sợ của quả báo ly hôn, họ không có trách nhiệm đối với sự an toàn xã hội và thế giới. Vào thời xưa, chúng tôi có nghe nói kết hôn, từ trước đến giờ không có nghe nói qua việc ly hôn, chưa từng nghe qua. Cho nên xã hội thời đó an định, trị an lâu dài. Đạo lý ở đâu vậy? Đạo lý ở gia đình mỹ mãn, cho nên mới có xã hội ổn định, phồn vinh, mới có quốc gia giàu mạnh. Hiện nay không có người dạy, không có người hiểu đạo lý này, ngẫu nhiên xem thấy trong sách xưa thì nói điều này đã lỗi thời, không hợp thời đại, cần phải đào thải. Những thứ này đào thải rồi thì cái mà chúng ta hiện nay nhận được là gì? Thiên tai nhân họa. Thế gian có rất nhiều người nói về ngày tận thế, vứt bỏ giáo huấn của thánh hiền thì ngày tận thế sẽ hiện tiền ngay thôi. Cho nên phải có tâm chân thật yêu thương người khác, tâm chân thật chăm lo người khác.

Thứ ba là nói về thành kính, thuần là tâm chân thành, cung kính, đây là “ngay thẳng”, tất cả những thiện nghiệp mà bạn làm phải tương đồng với thánh hiền. Nếu như tương phản, trái nghịch với điều này, không có thành ý, không có ý kính trọng, không có tâm thương yêu, không có tâm chân thật cứu đời, giúp đỡ

người khác thì tất cả thiện pháp đã tu đều là không ngay thẳng. Những sự việc này nói thì dễ, làm thì khó. Khó ở chỗ nào vậy? Khó ở căn bản chúng ta không được tiếp nhận qua giáo dục này, xưa nay không có nghe ai giảng qua, đã bị nhiễm bởi thói tục rồi, sai lâu thành đúng, ngày nay nghe đến cách nói này thì cảm thấy rất kỳ lạ. Bạn trong đời quá khứ có thiện căn phước đức, nghe đến thì cảm thấy rất hay, thế nhưng vẫn không làm được. Không làm được cái gì vậy? Xem thấy đại chúng trong xã hội không có cách làm này, nếu ta làm như vậy thì chẳng phải mình bị thiệt thòi rồi sao! Một chút thiệt thòi cũng không chịu. Vì sao ta không chịu thiệt thòi? Vì ý niệm tự tư tự lợi quá mạnh, mỗi niệm đều đem lợi ích của mình đặt ở vị trí hàng đầu. Chư Phật Bồ-tát, thánh hiền thế gian là đem lợi ích của chúng sanh đặt ở vị trí hàng đầu, điều này hoàn toàn tương phản với chúng ta. Người ta đem lợi ích xã hội đặt ở vị trí hàng đầu, bản thân họ bằng lòng chịu thiệt, sẵn sàng hy sinh phụng hiến, đây là Phật Bồ-tát. Cách làm này không thiệt thòi, phước về sau vô cùng. Bạn ngày nay giành một chút phần hơn với người khác, trước mắt dường như được một chút lợi ích, nhưng về sau tai họa hại vô cùng, chắc chắn họa tam đồ. Họa vào tam đồ thì dễ, nhưng thoát khỏi tam đồ là chuyện không dễ gì, bạn phải luân hồi trường kiếp, thọ khổ trường kiếp.

Thứ ba nói về “thiện có âm thiện, dương thiện”. Nói âm dương thì dễ hiểu, bạn hành thiện mà người khác đều biết, đây gọi là dương thiện; bạn làm ác, rồi đem việc ác che giấu, tìm mọi cách che đậy, không để người ta biết, cái ác này gọi là âm ác. Nếu chúng ta làm những việc là dương thiện âm ác, thế thì khủng khiếp rồi, là quả báo địa ngục khổ nhất ở trong tam đồ, là sự nghiệp địa ngục. Cho nên thánh nhân dạy chúng ta, phải dương ác, ẩn thiện, phải tích âm đức, làm tất cả việc thiện không cần để người khác biết, vậy cái thiện này mới tích được dày, quả báo thù thắng; tạo việc ác thì cần phải để người khác biết. Phật dạy chúng ta “phát lộ sám hối”, một mảy may cũng không che giấu, nói ra tất cả, chịu sự chỉ trích của xã hội đại chúng, chỉ trích chính là quả báo, liền báo hết. Ác đã báo hết, còn thiện thì ẩn ở bên trong, cái phước này dày biết bao! Thế nhưng người thế gian hoàn toàn làm trái ngược với điều này, làm việc xấu thì che giấu, việc tốt thì mong muốn hết thảy mọi người đều biết, ai cũng tán thán họ, vừa báo thì đã hết. Cho nên thiện tích không được, mà ác thì tích vô cùng kiên cố, họ tương lai phải nhận quả báo gì? Việc này không cần nói thì cũng biết.

Phật dạy chúng ta sám hối, Không lão phu tử dạy chúng ta sửa lỗi, trong các tôn giáo cũng dạy chúng ta sám hối, xưng tội; chúng ta đối với những lời giáo huấn này đã không hiểu ý nghĩa chân thật ở trong đây. Nếu như bạn hiểu được,

đúng như những gì chúng ta giảng trong kinh Hoa Nghiêm, bạn thật sự hiểu rõ thì bạn sẽ y giáo phụng hành. Bạn vẫn không làm được là vì đạo lý và chân tướng sự thật này bạn không hiểu rõ, không sáng tỏ, nên vẫn làm việc hồ đồ như xưa; người khác chỉ ra cho bạn, bạn vẫn không phục, bạn vẫn muốn ngụy biện. Phật pháp cũng chú ý đến vấn đề thể diện, việc tiếp nhận người khác phê bình thì Phật đã chỉ định ra một ngày, đó là khi an cư kết hạ viên mãn, “pháp hội tự tứ”. Trong pháp hội này có thể tiếp nhận bất kỳ người nào phê bình lỗi lầm của bạn, nhưng mà bình thường đều là bảo bạn tự mình sám hối, không có người nào chỉ ra cho bạn. Thật ra người khác nói ra cho chúng ta là tốt, giúp chúng ta cầu sám hối, đó chính là thiện tri thức chân thật. Thế nhưng có mấy ai vui lòng tiếp nhận người khác nói lỗi lầm của mình? Không những không thu được hiệu quả tích cực mà ngược lại đã kết oán thù, cho nên người thế gian gặp mặt nhau chỉ có tán thán, không có nói lỗi lầm. Thế nên, trước đây nói lỗi lầm, là ai vậy? Cha mẹ và thầy, họ có trách nhiệm dạy bảo bạn, thấy bạn có lỗi lầm, họ nói cho bạn. Giữa đồng học với nhau cũng rất ít nói lỗi lầm, hướng hồ là người ngoài, vì không muốn kết oán với người khác. Trong Phật pháp chỉ có một ngày “tự tứ”, trong một năm chỉ có một ngày này. Cho nên chúng ta phải hiểu rõ, phải biết thiện phải tích như thế nào, công phải bồi ra làm sao, làm sao đoạn ác tu thiện, thành tựu thân phước đức chân chánh của mình, vậy đời sống của bạn sẽ hạnh phúc, sẽ tự tại. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.